

Espai d'espiritualitat

UN NOU ANY LITÚRGIC, UN NOU DO DE DÉU

Quan tingueu aquest Connecta't a les mans, estareu a punt de començar un nou Any litúrgic. Visquem-lo com un Do de Déu per cadascú i per les comunitats. Direu: "Sempre és el mateix". No, no hi cap Any litúrgic igual. És sempre nou. Tancar-nos a la gràcia d'un nou Any litúrgic és tancar-nos a la mateixa gràcia de Crist, que té la capacitat de renovar-ho tot. Obrim-nos, doncs, humilment a la gràcia d'un nou Any litúrgic.

El misteri de Crist, és una mina d'or que, com més l'aprofundeixes, més filons d'or hi trobes. No és, per tant, un altre Nadal, sinó la gràcia d'un nou Nadal. Què en sabem nosaltres de la gràcia que el Senyor està disposat a donar-nos? És que hem de viure pensant que Ell ja no ens pot donar res més? No seríem cristians, si veritablement fos així. Els cristians vivim de començament en començament, fins a la plenitud de la vida eterna, on la caritat serà consumada. Si vivim en una actitud humil de pregària, la Paraula de Déu adquireix noves resonàncies i la comunió eucarística esdevé més íntima i transformant.

Celebrem la litúrgia de l'Església amb el cor. Que cada pàgina del Leccionari que passem resti escrita dins del cor i en la memòria espiritual. És en cada Eucaristia que l'Església neix i es constitueix com a Cos de Crist. Recordem-nos de l'antic principi: l'Església fa l'Eucaristia i l'Eucaristia fa l'Església, en el sentit que la crea i la manifesta. Que tota la diòcesi celebri l'Any litúrgic, oberta als dons que el Crist ens vol donar. Fem-ho amb alegria i conversió de cor. Abans que tot preguem, després ja farem. Deixem que la gràcia ho inundi tot i després, només després, el Senyor, farà meravelles. I tinguem fe en la Paraula de Crist que va més enllà del món que passa, i nosaltres amb ell, i dura per sempre. Queda bellament expressat en l'embolisme del Pare nostre, quan diem: Mentre esperem l'acompliment de la nostra esperança, la manifestació de Crist, el nostre Salvador.

Rafael Serra Abellà, pvre.

Símbols i signes

EL PESSEBRE

Per als cristians, el signe del pessebre sempre ocasiona moments alegres i joiosos. Fer el pessebre ens ajuda reviu i imaginar l'escena del naixement de l'infant Jesús a Betlem, manifestant amb senzillesa el misteri de la seva encarnació com a Fill de Déu.

El pessebre, l'origen del qual el trobem en sant Francesc d'Assís l'any 1223 a Greccio, és, com afirmà el papa Francesc en la seva carta apostòlica Admirabile signum, com un Evangeli viu que ens recorda que Déu s'ha fet home. Ens convida a aturar-nos per contemplar la bellesa de l'escena de Jesús en el seu naixement, tot descobrint el veritable rostre misericordiós de Déu que estima tant el món que va venir a nosaltres.

Tenint en compte que el pessebre és on mengen els animals i que la paraula Betlem significa «casa del pa», el pessebre ens recorda que Jesús és el pa de vida (Jn 6,48), el pa de la Paraula i de l'Eucaristia, aliment fonamental per a la nostra salvació.

El pessebre també ens ajuda a descobrir que la presència salvadora de Déu vingué a la nostra feblesa i misèria. Una presència divina que esdevé humana per entrar en la nostra foscor, en el nostre pecat i en la nostra mort, assumir-les en la seva humanitat i vèncer-les amb la seva divinitat.

Àngel Rubio Cuza

Què cantem?

TOTA LA TERRA ESPERA EL SALVADOR

(Música: Albert Taulé. Lletra: A. Taulé i J. Soler Amigó. MD 511)

A les darreries del mes de novembre recollim aquella frase que la litúrgia ens proposava a finals del mes de maig, i la posem al centre de la nostra meditació i de la nostra pregària: "Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al Cel, tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava" (Ac 1, 11). L'Advent és un temps de preparació "amb caràcter propi". No només ens preparam per la celebració de Nadal, sinó que també fixem els ulls en la darrera vinguda de Jesús al final dels temps.

El cant és un himne de música juganera i de lletra profunda. La primera estrofa fa referència al "món de lluita i de penes", que cerca

Déu sense saber-ho. Després, agafant el verset del profeta Isaïes, es fixa en la primera vinguda de Crist: "De mare verge ens vindrà l'Emmanuel". I com si es tractés d'una conseqüència lògica, l'autor del cant ens posa als ulls la necessitat "d'anar a trobar" el Senyor, i "d'obrir de bat a bat" les finestres del nostre cor per poder acollir-lo: és la segona vinguda del Senyor, present en els sagraments, en la comunitat i en la caritat sincera.

I finalment, a mode de resum, se'ns diu que aquest Jesús que contemplem a l'establia, el trobarem entre els homes, mentre esperem que torni gloriós. Potser les últimes dues frases són les més vibrants de tot el cant: "I vivim esperant-lo, perquè ha de tornar! Quan vingui a cercar-nos, la Vida cantarà". Que aquesta esperança ens ompli d'alegria.

Jordi Rovira Busquets

Sants de casa nostra

17 de desembre, memòria de sant JOSEP MANYANET I VIVES

Josep Manyanet i Vives nasqué l'any 1833 a Tremp. Encara no tenia dos anys, quan va quedar orfe de pare. La seva mare el va educar en la fe cristiana. De ben jove, va sentir la crida de Déu al ministeri sacerdotal. Havent estudiat a l'Escola Pia de Barbastre i als seminaris diocesans de Lleida i Urgell, Manyanet va ser ordenat prevere l'any 1859. Mn. Josep Manyanet va exercir com a prevere diocesà durant dotze anys.

La seva devoció per la Sagrada Família de Natzarèt el va moure a centrar la seva tasca pastoral en el desenvolupament de la formació cristiana de les famílies, especialment a través de l'educació d'infants i joves. Per assolir aquest objectiu, Manyanet va fundar els Fills de la Sagrada Família de Jesús, Maria i Josep, l'any 1864; i les Missioneres Filles de la Sagrada Família de Natzarèt, el 1874. Durant gairebé quaranta anys, Manyanet va impulsar la creació i expansió dels instituts d'aquestes congregacions religioses que havia fundat.

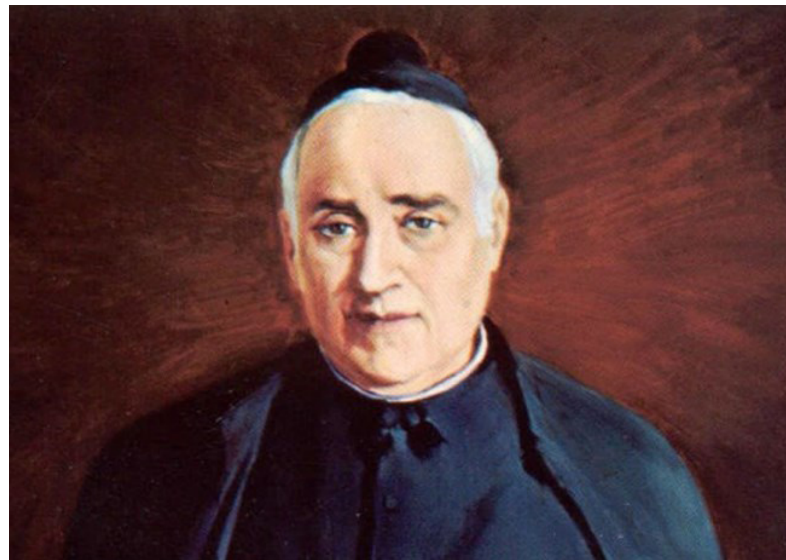
El Pare Manyanet va ser un gran divulgador de la devoció i la pietat popular a la Sagrada Família. Així, va escriure diverses obres per a propagar-ne la devoció, va fundar la revista La Sagrada Família i va impulsar el projecte d'erecció d'un temple expiatori que esdevingués la gran casa de totes les famílies cristianes: el temple imponent d'Antoni Gaudí, que ens acull en les seves àmplies naus, al centre de Barcelona.

Els Fills de la Sagrada Família van ser, també, els impulsors de les capelletes de la visita domiciliària de la Sagrada Família. Una tradició que encara avui perdura en moltes localitats, també a la nostra archidiòcesi, i que aplega famílies senceres al voltant de Jesús, Maria i Josep.

Els darrers anys de la vida de Manyanet van estar marcats per la malaltia. La seva salut física patia per unes nafres que va sofrir durant setze anys, «les misericòrdies del Senyor», tal com ell s'hi referia. El dia 17 de desembre de 1901, envoltat dels infants del Col·legi Jesús, Maria i Josep de Barcelona, el Pare Manyanet traspassava a la casa del Pare amb senzillesa, pregant a la Sagrada Família: «Jesús, Josep i Maria, rebeu quan jo mori l'ànima mia».

L'any 1984, el papa Joan Pau II va beatificar el Pare Manyanet. El dia 16 de maig de 2004 va ser canonitzat, elevat el seu missatge natzarè familiar com a profeta i protector de les famílies. Uns goigs al sant diuen: «La família cristiana, prou t'emmarca el pensament! Una cursa que demana torxa encesa, vehement. Natzarèt, si et du coratge, també ofrèn el goig complet». Sant Josep Manyanet, pregueu per nosaltres i per les nostres famílies!

Carles Bardou Ciurana

L'Eucaristia, pas a pas

EVANGELI

Evangeli és una paraula grega que significa bona notícia perquè això és la Paraula del Senyor, llegida en aquest moment, punt culminant de la litúrgia de la Paraula: la millor de totes les bones notícies que ens puguin comunicar mai: Déu ens estima, Déu s'ha fet home en Jesús, Déu ens ha salvat. Sí!!! Cada pàgina de l'Evangeli és un ressò de la Pasqua que ens ha salvat.

L'Evangeli ens acompanya, ens consola, ens il·lusiona, ens estira les orelles, ens omple d'esperança... ens salva. Per això, com Maria (Lc 2,19), hem d'estar atents a cada paraula, mirada, moviment, silenci i acció del seu Fill quan la Paraula és proclamada. Estem a la seva presència i no podem permetre que el seu missatge entri per una orella i en surti per l'altre. Demanem a l'Esperit Sant que ens ajudi a acollir-la, pensar-la, rumiar-la i fer-ne pregària. Imaginar-nos, com diu sant Ignasi de Loiola, que estem dins del text, ens hi ajuda. Així, poc a poc, la Paraula ens transformarà en febles però autèntics i il·lusionats reflexos de Jesús.

L'Evangeli de Mateu va dirigit als jueus de palestina, el de Marc a la comunitat romana, el de Lluc als grecs i el de Joan als jueus de la diàspora. En aquesta diversitat, hi veiem la voluntat que el missatge de Jesús il·lumini i orienti la cultura que vivim, la nostra manera de viure, les nostres alegries, esperances, preocupacions, errors... D'aquesta manera, l'Evangeli serà la divina brúixola que guiarà la nostra vida i la nostra comunitat cristiana pel Camí que és la Veritat i la Vida (Jn 14,6), l'anirà construint sobre Roca (Lc 6,48) i l'animarà a donar testimoni, ja que l'Església, evangelitzada i evangelitzadora, rep de la Paraula el seu impuls i la seva raó de ser.

Xavier Roig Rovira, pvre.